

ditionernes Antal. Tager man en Stationsby med over 1,000 Indbyggere, saa vil det let blive saadan, at en Mand umuligt kan komme stort videre end netop i denne Stationsby, og naar han skal lønnes efter Vejtlængden, vil han saa godt som intet faa for det Arbejde, som dog maaske er langt større, langt mere ansvarsfuldt og byrdefuldt end det, der udføres af det Landpostbud, der har nogle Mil at gaa, men hvor det er saadan, at der er hele eller halve eller i alt Fald kvart Mil imellem hver Ekspedition, som f. Eks. Tilfældet er ovre i de tyndt befolkede Egne af Jylland. Jeg kan ikke tænke mig, at det vil være muligt at naa til et retfærdigt Grundlag for Lønningen af Landpostbudene paa denne Maade, selv om Ministeren faar Bemyndigelse til i enkelte Tilfælde at fravige denne Ordning. For det enkelte Tilfælde kan jo ikke strække ret vidt, saa det ser jeg bort fra, det vil ikke have saa forskrækkelig megen Betydning.

Derfor har jeg fremdeles den Tro, at det vilde have været bedre, om vi vare blevne ved det bestaaende og saa havde ydet Landpostbudene den Lønningsforbedring, som man har beregnet i Lovforslaget vil beløbe sig til 22½ pCt. Jeg tror, at det vilde have skabt mere Tilfredshed, og jeg tror, at det vilde have været mere retfærdigt end den Ordning, man her foreslaar. Nu skal man jo maale Vejen op, men hvor skal man maale? Skal man maale til hvert enkelt Sted, hvor Landpostbudet er pligtig at komme, eller hvad skal man gøre? — ja, jeg ved ikke nogen anden Maade, jeg tror, man bliver nødt til at maale til hver enkelt Ejendom, hvortil han er pligtig at besøge Post-sager, bortset fra, om han kommer der hver Dag eller kun en Gang ugentlig eller maanedlig; man bliver dog nødt til at maale dertil, hvor han er pligtig at gaa.

Disse Betænkeligheder, som have været ret stærke for mit Vedkommende, har jeg ønsket at fremføre her ved Sagens anden Behandling for at se, om der ikke her i Salen kunde findes nogen Stemning for at blive ved det gamle Grundlag som mere rationelt og retfærdigt og saa gaa til en Forhøjelse af Landpostbudenes Løn paa det nuværende Grundlag i Stedet for at gaa den ny Vej. Hvis der, naar det nu bliver omtalt her, skulde vise sig at være en saadan Stemning, kunde der maaske være Mulighed for inden tredie Behandling at naa til en saadan Forandring i For-

slaget. Der har i selve Udvalget maaske været nogen Stemning derfor, men ikke saa stærk en Stemning, at man mente, at man med nogen Nytte kunde stille Ændringsforslag paa dette Omraade. Men jeg har ikke villet undlade her ved anden Behandling at fremsætte mine Betænkeligheder, fordi jeg tror, at de ere ganske godt underbyggede.

H. L. Jørgensen: Som det vil ses af Betænkningen, har Udvalget været enigt om at indstille det foreliggende Forslag til Vedtagelse her i Tinget. Naar jeg er gaaet med her uden at kunne stemme for de andre Lovforslag, som vi have haft for i Dag, er det i Betragtning af, at Landpostbudene efter min Mening have en lige saa samfundsnyttig og endnu vanskeligere Gerning end f. Eks. en Portør. Og hvad angaar den ny Maade, her er Tale om at inddele Turen paa, har der ganske vist i Udvalget været nogen Stemning for at blive ved det gamle, foranlediget ved en Opfordring fra Landpostbudene selv, men, saa vidt mig bekendt, har denne Opfordring i Virkeligheden ikke været Udtryk for et Ønske hos alle Landpostbude. Jeg tror, at mange Landpostbude, ja, maaske de allerfleste, ere gladere ved at faa den ny Ordning end ved at skulle blive ved den gamle. Thi efter at det er indrømmet Ministeren, at han, hvor der er bymæssig Bebyggelse, kan se bort fra Turens Længde og derimod beregne den Tid, disse Ture tage, kan jeg ikke se, der er noget i Vejen for at lægge den ny Opmaaling til Grund.

Naar det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) sagde, at han kunde have Lyst til at give dem et større Lønningstillæg og hellere havde ønsket, at man havde rettet sig efter Postbudenes Forenings Andragende, saa undrer det mig, at det ærede Medlem overhovedet vil tale i den Retning. Udvalget har nemlig været enigt her, og Ministeren har været overordentlig velvillig og imødekommende overfor Udvalget og er endogsaa gaaet med til en anden Beregning af Forslagets oprindelige Sum, saaledes at den forhøjes med 30,000 Kr. Det forekommer mig, at naar man staar overfor et Lovforslag som dette, hvor alt, hvad der forlanges, bliver bevilget, maa man nøjes dermed. Jeg er ogsaa sikker paa, at Landpostbudene aldrig have tænkt paa at faa mere, og at de ville være glade og tilfredse dermed. Jeg synes saa, det er en underlig Maade, at man alligevel kommer her ned i Tinget og